

Večerní slyšení

Jak bylo všeobecně známo, pravomoci a povinnosti byly v Loranu pečlivě rozděleny mezi ministerskou radu, které předsedal král. Dále bylo společenským zvykem, že dobré zprávy zpravidla vydával král a ty špatné ministerstvo. Tento postup se samozřejmě netýkal státních drobností a malicherností, které měl na starosti právě ministerský kabinet. Protože Anxalas bylo město sídelní, vyznačovalo se zhuštěním mocenského aparátu celé země za jedněmi hradbami. Byl tu král, co by nejvyšší moc v zemi. Byla tu rada ministrů, která zasedala každý měsíc po úplňku a měla na starost ekonomický, hospodářský a politický chod země, a samozřejmě tu stála i městská radnice plná radních, kteří spravovali město jako takové s přilehlými državami. Oblasti, které pod svou svrchovaností neměla města, měl propůjčeny některý ze zemských pánů, kteří se zodpovídali přímo ministerské radě. Ministři Loranu měli tedy neustále plné ruce skutečné práce. Což nebývá ve většině zemí zvykem.

V audienčním sále ministerské kanceláře se večer krátce po setmění sešlo několik významných občanů města, kteří zde kromě obvyklého popíjení modrého vína hodlali prodiskutovat závažnou věc. O závažnosti věci svědčil fakt, že nikdo z příchozích, kromě nejvyššího ministra Alfréda Ebroka, neměl tušení, o co jde. Ebrok byl malý, zavalitý chlapík nebývalé čilosti a bystrosti. V jeho úřadu byly tyto vlastnosti základním pilířem úspěchu. Dokázal být rovněž velice diskrétní i po několika sklenkách modrého Termanského, čemuž z velké části vděčil za své postavení a moc. Ministerskou kancelář si proto vyzdobil velice skromně a krom mnoha drobných doplňků z tepaného zlata a stříbra, což byly barvy královské, se vystříhal jakýchkoliv barev a odstínů, které by mohly působit dojem vlivu některého z řádů. Jak již bylo řečeno, členové každého řádu upřednostňovali určitou barvu svého oblečení před jinými. Aquatikové modrou, pyretikové červenou, zephyrové bílou, roburové fialovou a geotikové šedou. Lze tedy soudit, že taková pěkná zelená by mnoho škody nenadělala, ale mezi prostým lidem se proslýchá, že zelenou nosí šabati, takže ani toto není dobrá volba výzdoby úřední místnosti. Zlatá a stříbrná byly výsadními barvami krále, což jim dávalo jistá privilegia a zaručovalo neutralitu při výzdobě interiérů. Jen nejvyšší a vybraní členové řádu mohli své šaty ozdobit tenkou zlatou či stříbrnou linkou na důkaz loajality králi. Bystré hlavy si jistě dají ihned dohromady, že všichni přítomní měli svůj šat nějakou tou linkou přikrášlený. Jak bylo zvykem při jednáních, seděli všichni přítomní v pohodlných křeslech rozestavených do kruhu, aby bylo jasné, že jsou si během této porady všichni rovni. I zde však mohl zkušený diplomat postřehnout, že křeslo Alfréda Ebroka je posunuto pět palců vně z kruhu, což jasně naznačovalo, kdo zde zaujímá nejvyšší postavení. Pokud se porady účastnil i král, bylo královo křeslo posunuto rovněž o tuto vzdálenost, ale navíc stálo na pět coulů vysokém stupni, který naprosto nekompromisně značil svrchovanou moc. Všichni členové takové rady museli přijít včas, protože v kruhu nesmělo být během jednání přítomno prázdné křeslo. Nebylo tedy možné do kruhu přidat některé z křesel pro opozdilce, bez hlučného posunování všech ostatních křesel. Jedinou výjimkou bylo právě křeslo krále, který mohl zavítat na poradu či ji opustit naprosto kdykoliv. Díky tomuto systému vždy příchod či odchod krále provázelo šoupání křesel po mramorovém dláždění podlahy. Nyní bylo do kruhu postaveno šest křesel, z nichž jedno bylo o kousek posunuto dozadu. Bylo to křeslo Alfréda Ebroka. Počínaje křeslem po jeho levici, účastnily se jednání tyto osoby. Ignis Ornetová, nejvyšší představitelka řádu pyretiků, jejíž kaštanové vlnité vlasy ladily s červenou róbou přísného střihu. Mohlo jí být něco mezi třiceti až šedesáti lety, což byl odhad zkušeného profesionála, který dobře věděl, co dnes dokáže kosmetika a regenerační techniky pyretiků. Její melodický hlas dokázal během vteřiny prásknout jako bič, pokud to bylo nutné. Vedle ní si pohodlně broukal Hydratus Malensy, aquatik starý již od pohledu, jehož věčně rozčuchané vlasy i dlouhý bílý vous měly namodralý nádech. Splývavá bleděmodrá róba silně kontrastovala s temně modrou stuhou, která nejvyššího představitele řádu aquatiků přitahovala v pase. Hydratus byl všeobecně známý svou zádumčivou povahou. Mluvil málo, každá jeho věta však byla pečlivě promyšlena i pronesena a měla vždy silný dopad na okolí. Nejvyšší představitel zephyrského řádu seděl vzpřímeně s pečlivě pěstěnými rukama složenými v klíně a jeho černé havraní kadeře se jakoby mimoděk neustále drobně pohybovaly díky drobnému vánku, který Toruse Windera neustále

obklopoval. Svým mladistvým vzhledem jistě snižoval věkový průměr účastníků porady. Přestože bylo o zephyrech všeobecně známo, že od určitého stupně znalostí se jejich vzhled s věkem prakticky nemění. Další v pořadí zaujal své místo zástupce geotiků. Drobná dívka s plavými vlasy, které jí sahaly až pod pas, byla nápadně bledá a její šedivý šat vesnického střihu tuto bledost ještě umocňoval. Jmenovala se Diamon Sfaleriová a byla dcerou hlavy řádu geotiků. Protože její otec nebyl momentálně přítomen v Anxalosu, byla vyslána jako zástupce. Nebyla zde jako zástupce poprvé a rozhodně nebyla na poradách nováčkem. Po pravici Alfréda Ebroka tak zůstalo místo pro šlachovitého bojovníka střední postavy, jehož pečlivě udržovaná ryšavá bradka každého z přítomných ubezpečovala, že se jedná o Riddicka Fieruna, hlavu roburského řádu. Kožená zbroj s doplňky fialové barvy a krátký meč, které neodložil ani na tomto místě, jeho bojové vzezření ještě podporovaly. Ryšavé vlasy se mu divoce vlnily nad hustým obočím, které se dokázalo neuvěřitelně stáhnout nad kořen nosu pokaždé, když tento vynikající strateg usilovně přemýšlel. Přemýšlení a dlouhé diskuse nepatřily nikdy k silným stránkám roburů. Lidé ne neprávem prohlašovali, že co příroda roburům vrchovatou měrou dala, to jim jinde vzala. Nebyla to tak docela pravda, protože taktika a bojové dovednosti byly u členů tohoto řádu o mnoho mil napřed před filosofováním a komplikovanými úvahami o čemkoliv. Alfréd Ebok si všechny přeměřil zkušeným okem diplomata, přebral si v rychlosti novinky posledních několika dní a přemýšlel, jak začít, aby se hádka, která jako obvykle propukne mezi hlavami řádů, protáhla co možná nejméně. Tak důležitá a závažná byla tato porada, že i běžná hádka vůdců poradních stran musela ustoupit do pozadí. Porada by se tedy dala označit za nezvyklou a mimořádnou. Ministr Ebok se proto hluboce nadechl a pomalu se rozhovořil.

„Vážení přítomní, nechal jsem vás všechny zavolat v tento pozdní čas, protože je třeba probrat závažnou situaci. Tato situace je natolik závažná, že je třeba k jejímu řešení přizvat všechny nejvyšší představitele řádů Loranské říše. Donesly se nám zprávy, že se v království pohybuje nový hrdina. Jistě víte, co by to mohlo způsobit...“

Dál se nedostal, což ho nijak neudivilo, protože i tak považoval za osobní profesionální úspěch, že mu Riddick neskočil do řeči již za slovem „hrdina“.

„Sakra!“ ulevil si tedy jako první Riddick Fierun, čímž odstartoval výlevy většiny ostatních přítomných, kteří měli jako vždy dojem, že je třeba na danou skutečnost nějak reagovat. Samozřejmě natolik důrazně, aby bylo jasné, že právě jejich řád se o daný problém nejvíce zajímá. Zatímco Diamon luskla významně prsty, což způsobilo zvuk slušného výstřelu, Riddick praštil pěstí do opěradla křesla. Ignis pronesla několik stručných úsečných slov, která způsobila, že se v sále znatelně oteplilo a Torus nechal proud horkého vzduchu oblétnout tváře všech přítomných.

„Hrdinové jsou vždycky problémoví,“ pokračoval Riddick a zakousl se prsty obou rukou do opěradel křesla.

„Znamená to nárůst zraněných a poškozeného majetku,“ zvučně se přidala Ignis.

„Takže nám připadl úkol, vypořádat se s problémem nového hrdiny,“ vcelku klidně pronesl Torus, jednoznačně očekávaje výbuch divoké diskuse, v níž každý navrhoval, zamítal a všelijak jinak upřednostňoval budoucí zásluhy svého řádu, pokud šlo o nakládání s novým hrdinou. Když byla diskuse v nejlepším, což se dalo poznat podle toho, že se všichni naráz odmlčeli, aby nabrali dostatek vzduchu k dalšímu kolu, promluvil konečně starý Hydratus. Vlastně jen pohnul levou rukou, což bylo vždy gesto předcházející jednu z jeho nezapomenutelných vět. Ono gesto postřehli všichni a zatímco ostatní se zatajeným dechem čekali, co starý aquatik pronese, Alfréd Ebok si spokojeně oddychl, protože diskuse se zjevně chýlila ke konci.

„Plácáte blbosti,“ pronesl vážně Hydratus a jeho modré oči se zahleděli kamsi za zaskočeného zephyruse.

„Všichni tu dobře víme, že informace z Torusova řádu se šíří mezi lid rychlostí větru. A to právě nyní vůbec nepotřebujeme. Umístění hrdiny do podzemního komplexu, který vybudují geotikové je taky pěkná hovadina. Nevíme, co hrdina umí, ani jak své schopnosti ovládá. Zasype sám sebe a může způsobit nepříjemnosti na povrchu. Poslat pro něj výsadek roburů je jistě takticky velice zajímavé, ale komu by se chtělo někam chodit s hromadou ozbrojených hrdlořezů. To je na prd. Myslím, že nejlepší nápad má Ignis. Pošleme pro něho někoho z řádu. Ten mu vše vysvětlí a zajistí bezpečnou cestu do

Anxalasu. Protože nevíme, o jak zdatného hrdinu se jedná, nemyslím, že by tím vyslancem měl být jen někdo z pyretiků. Měl by jít jeden z každého řádu.“

Ebrok se ihned chopil slova, protože mu bylo jasné, že o chvíli později by se již ke slovu nedostal.

„Přesně tak. Nevíme, čeho je hrdina schopen a jak dokáže své schopnosti ovládat. Pokud pošleme z každého řádu jednoho zkušeného člena, budeme moci kontrolovat chování hrdiny a jeho případné úlety maskovat.“

„Maskovat?“ zbystřil Riddick, protože toto slovo mu bylo důvěrně známé.

„Pokud použije některé své schopnosti, můžeme se tvářit, že je použil někdo z našich lidí,“ odtušila Ignis a zadívala se na Riddicka jako na dítě, jemuž nebylo dopřáno dostatečné vzdělání. Takové pohledy našťěstí stékaly po roburovi jako po hladkém skle. A zřejmě byl i natolik schopen ovládat sebe sama, že nevyskočil na nohy ani po té, co se Diamon neudržela a tiše vyprskla smíchy.

Torus chvíli přemýšlel, zda má po urážce řádu vyzvat Hydrata na souboj, ale protože Hydratus byl podobnými větami znám již mnoho let, raději se soustředil na tvář Ebroka, z níž hodlal vyčíst co nejvíce skrytých informací. Sám si rád připadal jako diplomat, takže tuto činnost s oblibou prováděl při každém sezení. Samozřejmě neúspěšně. Alfréd Ebrok skutečným diplomatem byl a z jeho tváře se dalo vyčíst pouze to, co do ní sám napsal.

Ebrok zavřel víko pojízdné skříňky zdobené ornamenty ve tvaru divokých rarachů, která vždy ukrývala zásobu modrého Termanského a opět se ujal slova.

„Zítřka ráno těsně před rozedněním tu chci mít z každého řádu jednoho zástupce, který se vydá zjistit, zda hrdina skutečně existuje, a dopraví ho bezpečně do tohoto sálu. S východem slunce družina vyrazí splnit úkol. Nemusím připomínat, že kdo se opozdí, nebude se výpravy účastnit.“

Připomínat nic takového nemusel, neboť bylo nadmíru jasné, že každý řád udělá maximum pro to, aby mohl zasáhnout do života nového hrdiny. Hlavy řádů dnes v noci spát nepůjdou, protože budou muset vybrat toho nejschopnějšího, nejloajálnějšího zástupce. Vybavit ho, vyzbrojit a tak.

„Tak mě napadá, měl bych vám ještě říci, kam se družina vydá. Přítomnost hrdiny byla hlášena v Kalmarských lesích. Tak s tím počítejte,“ dodal ještě ministr Ebrok a odsunul skříňku s vínem za své křeslo.

Ostatní členové rady vidouc, že jim již nikdo nenalije a porada je tedy u konce, se vážně zvedli ze svých křesel a důstojně opustili sál. Dohadovat a hádat se začali až na chodbě za jeho zavřenými, silnými dveřmi. Naštěstí všichni spěchali co nejrychleji do svých sídel, takže svým halasením moc obyvatel nevzbudili.

Kalmarské lesy jsou barbarským krajem, kde lidé nemají ani základní slušné vychování. Tamní obyvatelé jsou schopni vystřelit na vás šíp, či vám dát do zubů aniž by tuto skutečnost a příčiny jejího vzniku s vámi náležitě probrali. Do této divočiny bude třeba vyslat jen ty nejodvážnější. A nebo ...